

Laserne

Et eventyr¹

Uden for fabrikken stod i stakke højt opstablede kludebunker, samlet vidt og bredt fra. Hver las havde sin historie, hver førte sin tale, men man kan ikke høre dem allesammen. Nogle laser var indenlandske, andre var fra fremmede lande. Her lå nu en dansk las op til en norsk las. Pæredansk var den ene, og ravnorsk var den anden, og det var det morsomme ved de to, vil hver fornuftig norsk og dansk sige.

De kendte nu hinanden på sproget, uagtet hvert af disse, sagde den norske, var så forskelligt som fransk og hebraisk. »Vi går til ås for at få det rå og oprindeligt, og dansken laver sig sin suttesøde fade bragesnak.«

Laserne talte, og las er las i ethvert land, de gælder kun noget i kludebunken.

»Jeg er norsk!« sagde den norske, »og når jeg siger at jeg er norsk, så tror jeg at have sagt nok! Jeg er fast i trevlerne som urfjeldene i gamle Norge, landet der har en konstitution som det frie Amerika! Det kildrer mig i trevlerne at tænke hvad jeg er, og lade tanken malmklinge i granitord!«

»Men vi har en litteratur!« sagde den danske las. »Forstår De hvad det er?«

»Forstår!« gentog den norske, »fladelands beboer, skal jeg løfte ham til fjelds og nordlyse ham, klud som han er! Når isen tør for den norske sol, da kommer danske pæreskuder op til os med smør og ost, ret ædelige varer! Og der følger til ballast dansk litteratur. Vi behøver den ikke! Man undværer helst dovent øl der hvor det friske væld sprudler, og her er det en brønd der ikke er boret, ikke skvaldret europæisk kendt ved aviser, kammeratskab og forfatteres rejser i udlandet. Frit taler jeg fra lungen, og dansken må vænne sig til den frie lyd, og det vil han i sin skandinaviske klamren til vort stolte klippeland, verdens urnold!«

»Således kunne nu aldrig en dansk las tale!« sagde den danske. »Det er ikke vor natur. Jeg kender mig selv, og som jeg er alle vore laser, vi er så godmodige, så beskedne, vi tror for lidt om os selv, og det vinder man rigtignok ikke noget ved, men jeg kan så godt lide det, jeg finder det så yndigt! Forresten, det kan jeg forsikre Dem, kender jeg til fulde min egen gode bonitet, men jeg taler ikke om den, sådan fejl skal ingen kunne beskylde mig for. Jeg er blød og bøjelig, tåler alt, misunder ingen, taler godt om alle, uagtet der er ikke meget godt at sige om de fleste andre, men lad dem om det! Jeg gør nu altid grin af det, for jeg er så begavet!«

»Tal mig ikke dette fladelandets bløde klistersprog, jeg vamlers ved det!« sagde den norske og løste sig i vinden fra bunken og kom over i en anden.

Papir blev de begge to, og tilfældet ville at den norske las blev et papir hvorpå en nordmand skrev et trofast elskovsbrev til en dansk pige, og den danske las blev manuskript for en dansk ode til pris for Norges kraft og herlighed.

1 Skrevet for flere år siden i Silkeborg.

Der kan også komme noget godt ud af laserne når de først er af kludebunken, og forvandlingen er sket til sandhed og skønhed, de lyser i god forståelse, og i den er velsignelse.

Det er historien, den er ganske fornøjelig og fornærmer aldeles ingen uden – laserne.